

Το πράσινο λεωφορείο

Ζάχος Βασιλείου

Ο χρόνος στο μικρό μας χωριό έμοιαζε πως είχε σταματήσει να κυλά. Ακόμα και οι δείκτες του ρολογιού στο πέτρινο καμπαναριό της Παναγιάς παρέμεναν σταματημένοι από καιρό.

Η ματιά μου έπεσε στο ημερολόγιο στον απέναντι τοίχο του καφενείου. 'Πότε φθάσαμε στο 2004;' αναρωτήθηκα και μ' έπιασε μια μελαγχολία.

'Τι θα γίνει με τους Ολυμπιακούς Αγώνες; Θα τα καταφέρουμε ή θα γελάσει και το παρδαλό κατσίκι με τα χάλια μας;' ακούστηκε η βαριά φωνή του μπάρμπα Γιάννη που έριχνε με δύναμη τα ζάρια στο τάβλι.

Το χωριό μας πρέπει να το είχε μαγέψει η κακιά μάγισσα από το διπλανό δάσος, αυτή που με είχε αφήσει άγρυπνο και κουκουλωμένο πολλά βράδια στο παιδικό μου κρεβάτι. Λες και είχε αγιάξει το χωριό μας, σπίτι-σπίτι, σπιθαμή προς σπιθαμή με το μαγικό της ραβδί και το καταράστηκε να μείνει για πάντα έτσι όπως το θυμόμουν από τα παιδικά μου χρόνια.

Σκαρφαλωμένο στα βράχια σαν αετοφωλιά το χωριό μας αγνάντευε το κάμπο περήφανο κι αγέρωχο. Τι κι αν η σύνταξη του ΟΓΑ ήταν πενιχρή; Τι κι αν δεν υπήρχαν δουλειές; Οι λιγοστοί του κάτοικοι το αγαπούσαν και δεν έδειχναν καμιά διάθεση να το εγκαταλείψουν.

Και σ' αυτή την προεκλογική περίοδο κανείς υποψήφιος βουλευτής δεν μας θυμήθηκε. Ίσως να είναι καλύτερα έτσι! Από 'Μαυρογυαλούρους' δεν είχε ποτέ ανάγκη το μικρό μας χωριό...

Έξω από το μαγαζάκι που ήταν το γραφείο της τοπικής οργάνωσης της Νέας Δημοκρατίας στη θέση που ήταν αναρτημένη η φωτογραφία του Καραμανλή, του θείου, έβαλαν τη φωτογραφία του Κωστάκη, του ανιψιού. Στην απέναντι μεριά της πλατείας, στο παλιό κουρείο που ήταν και το γραφείο του ΠΑΣΟΚ, εκεί που ήταν η αφίσα του Παπανδρέου, του Ανδρέα, είχαν βάλει τη φωτογραφία του Γιωργάκη, του γιου.

'Η ιστορία επαναλαμβάνεται! Πάλι Καραμανλής και Παπανδρέου θα μονομαχήσουν' ακού-

στηκε να μουρμουρίζει ο καφετζής.

Τα πάντα σχεδόν στο χωριό μας κυλούσαν αργά-αργά και ήρεμα. Κανείς δεν έκανε τίποτα να αλλάξει κάτι. Δεν υπήρχε λόγος άλλωστε. Όταν μάλιστα ήρθε ένας μηχανικός της Νομαρχίας, πριν λίγα χρόνια, με ένα σωρό σχέδια και χαρτιά και μας είπε πως θα φτιάξει το ετοιμόρροπο γεφύρι στο ποτάμι, τον κυνηγήσαμε και τον διώξαμε κακήν κακώς από το χωριό.

Καθόμουν στο καφενείο, Κυριακή πρωί, και μέσα από το καπνό των τσιγάρων προσπαθούσα να δω έξω από θολό τζάμι του παράθυρου.

Μπροστά στα γραφεία του ΚΤΕΛ στη πλατεία είχε μαζευτεί λίγος κόσμος που περίμενε το παλιό πράσινο λεωφορείο για να κατέβει στην πόλη. Λίγα μέτρα μας χώριζαν και τους έβλεπα καθαρά. Η κυρα Δήμητρα με τη σακούλα και τη μεγάλη μαύρη τσάντα της πήγαινε στη μάνα της στη κάτω Ραχούλα. Ο μπάρμπα Γιώργος, ο ψάλτης, πήγαινε στη πόλη για ένα μνημόσυνο. Η θεία, η Μυρσίνη, με τη κόρη της την Ευδοξούλα πήγαιναν στο παιδικό θέατρο και ο Αλέκος, ο γιος του Κυριάκου, με το πράσινο στρατιωτικό του σάκο ήταν έτοιμος να τρέξει να φυλάξει πάλι τα σύνορα μετά την ολιγοήμερη άδειά του.

Όλοι τους περίμεναν το γέρικο, πράσινο λεωφορείο του ΚΤΕΛ που σε λίγο θα πλησίαζε αγκομαχώντας τη στροφή του δρόμου, πίσω από το μπακάλικο του κυρ Αντώνη. Το ίδιο λεωφορείο τόσα χρόνια!

'Και μόνο του να το αφήσεις, χωρίς οδηγό, πάλι θα 'ρθεί και θα ξαποστάσει για λίγο στη πλατεία, απέναντι στη πέτρινη βρύση' έλεγε ο παπά Γιώργης και δεν είχε άδικο. Με αυτό είχε πρωτοφτάσει στο χωριό μας, αμούστακος διάκος και ρίζωσε.

Οι ίδιες φωνές ακούγονταν όπως κάθε φορά. 'Άντε, γρήγορα! Φεύγουμε!' 'Ποιανού είναι αυτός ο ντενεκές, ρε;' 'Που είναι η βαλίτσα μου;' 'Καλός πολίτης, ρε Αλέκο! Αν δεις κανένα Τούρκο να πλησιάζει στο ποτάμι, ρίξ' του στο ψαχνό! Μη σκιαχτείς!'

‘Όλ’ αυτά τα χρόνια θαρρείς πως οι ίδιοι και οι ίδιοι άνθρωποι πηγαionoέρχονται με αυτό το πράσινο λεωφορείο. Τίποτα δεν άλλαξε! Είναι σαν τον κόσμο που βλέπεις στους γάμους, στις κηδείες και στα μνημόσυνα. Νομίζεις πως βλέπεις τις ίδιες φάτσες παντού. Μορφές αναλλοίωτες στο χρόνο, άφθαρτες, αθάνατες σαν τη διαφήμιση της Μίσκο και της Fix που στολίζουν ακόμα τον απέναντι τοίχο του μπακάλικου.

‘Εριξα μια ματιά στη στροφή του δρόμου και κοίταξα ταυτόχρονα το ρολόι μου. Περίεργο! Δέκα και τέταρτο κι ακόμα να φανεί το λεωφορείο! Δεν μπορεί, κάτι θα συνέβη!

Μαύρες σκέψεις με ζώσανε σα φίδια. Είχα δει και εκείνο το άσχημο όνειρο το προηγούμενο βράδυ. Παρήγγειλα ακόμα ένα ποτηράκι τσίπουρο και κόλλησα το πρόσωπό μου στο θολό τζάμι γεμάτος περιέργεια, έχοντας τα αυτιά μου τεττωμένα για ν’ ακούσω το θόρυβο της μηχανής και τις πορδές της εξάτμισης του λεωφορείου.

Ο κυρ Μανόλης, ο καφετζής ήρθε κοντά μου, σκουπίζοντας τα χέρια στη ποδιά του.

‘Λες να συνέβη τίποτα;’ με ρώτησε γεμάτος αγωνία. Και συνέχισε. ‘Περιμένω δυο τενεκέδες φέτα και μια νταμιτζάνα μπρούσκο από την πόλη’

Τον καθησύχασα. Εκείνος όμως συνέχισε να εκφράζει τους φόβους του. ‘Μήπως έγινε πάλι καμιά κατολίσθηση στη στροφή του Προφήτη Ηλία; Λες να έπαθε τίποτα ο Βαγγέλης ο οδηγός; Είχε κάτι προβλήματα τελευταία με τη πίεσή του’

‘Όλα είναι εντάξει! Μια μικρή καθυστέρηση είναι, τίποτα περισσότερο’ του είπα ανάβοντας τσιγάρο με νευρικές κινήσεις.

Ξαφνικά, φάνηκε να πλησιάζει ένα πούλμαν ολοκαίνουργιο, αθόρυβο, ασημί με φυμέ τζάμια.

Πετάχτηκα αμέσως έξω μαζί με του κυρ Μανόλη. Τρέξαμε απέναντι στη πλατεία και βρεθήκαμε ανάμεσα στους λιγοστούς αναστατωμένους επιβάτες.

‘Που είναι το πράσινο λεωφορείο; Τι του κάνατε;’ Μαζεύτηκε κι άλλος κόσμος, σχεδόν όλο το χωριό. Είχαμε εξαγριωθεί, δεν αντέχαμε την κοροϊδία και την αδικία.

‘Το παλιό το αποσύραμε. Είχε γίνει πια επικίνδυνο το σαράβαλο. Δεν καταλαβαίνω γιατί φωνάζετε...’ μας φώναξε ο καινούργιος οδηγός.

Τα κεφάλια χαμηλώσανε, τσιμουδιά. Κανείς δεν είχε το κουράγιο να πει μια λέξη. Οι λιγοστοί επιβάτες ανέβηκαν αμίλητοι στο καινούργιο λεωφορείο που ξεκίνησε αθόρυβα, έτσι όπως ήρθε, το δρόμο του για τη πόλη.

Η ματιά μου θόλωσε, τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Πήρα το δρόμο για το καφενείο. Ξαφνικά, ένοιωσα ένα χέρι στον ώμο μου. ‘Ήταν ο Σπύρος, ο γιος μου.

‘Πατέρα, έλα! Μη σκοτίζεσαι!’

Μπήκαμε στο καφενείο και καθίσαμε στο τραπέζακι στη γωνιά μου. Το βλέμμα μου καρφώθηκε απέναντι στα γραφεία του ΚΤΕΛ.

‘Δεν ξέρεις τι ήταν αυτό το λεωφορείο για μας, Σπύρο. Ήταν ένας παλιός φίλος. Ήταν η λαχτάρα της προσμονής, η χαρά της συνάντησης...’

‘Το ξέρω, πατέρα’ με διέκοψε ο γιος μου. ‘Γι’ αυτό, είπαμε με τα παιδιά να το πάρουμε από τη μάντρα στη πόλη και να το φέρουμε στο χωριό. Θα μείνει κοντά μας το πράσινο λεωφορείο. Για πάντα...’.

«Τι τη θέλω τη ζωή
Αν δεν έχω επιρροή;
Τι τη θέλω την πατρίδα
Χωρίς εξουσίας ελπίδα;
Να με ιδεί εξουσιαστή
Η Πατρίδα και ας χαθεί.
Λυτρωτή της να με κράξει
Και, στο διάολο, ας βουλιάξει».
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ,
«Το πολιτικό μεθύσι»

